891.79
K9674
Osv

Ч. 2 Рік 1919.

МИКОЛА КУРЦЕБА.

СЬВІДКИ

СЦЕНЇЧНИЙ ЖАРТ НА ОДНУ ДІЮ.

Ціна 15 центів.

Накладом
Видавництва Української Друкарні
UKRAINIAN PRINTING
426 E. 9th Street New York, N. Y.

Ч.2 Рік 1919.

МИКОЛА КУРЦЕБА.

СЬВІДКИ

СЦЕНІЧНИЙ ЖАРТ НА ОДНУ ДІЮ.

Ціна 15 центів.

Накладом

Видавництва Української Друкарні

UKRAINIAN PRINTING

426 E. 9th Street New York, N. Y.

LIBRARY U. OF I. URBANA-CHAMPAIGN

Дієві особи:

ОСТАП ШТРАЙКОВСЬКИЙ, студент (прав.

ГАВРИЛО ТВЕРДОЛОБИЧ, війт.

СЕМКО БЕРЕЗА, сьвідок.

ІВАН ДЖАҐАН, сьвідок.

ОЛЕНА, Іванова жінка.

СУДІЯ.

ВОЗЬНИЙ.

ПИСАР.

891.79
K967
Osz

СЦЕНА І.

ВОЗЬНИЙ І ПИСАР.

Саля розправ в повітовім суді. За огородженем на підвисшеню стіл, накритий зеленим сукном. Перед огородженем лавка. З лівого боку двері. На лаві хропе здорово возьний. На салї нема більше нїкого. З піднесенем завіси довший час тихо.

Писар (задиханий, засапаний і облитий потом вбігає). Добрий день, пане Францїшку!

Возьний (будить ся мов з переляку). А бодай вас, а я гадав, що то пан сендзя. Добрий день! (зїває) Бавив ся чоловік вчера, тай невиспаний.

Писар (розбирає ся сїдає за стіл і переглядає папери). А де то ви були на забаві, пане Францїшку?

Возьний. А деж би як не у кекеймайстра

на хрестинах. Було добре підливане, нема що казати. Ледви стара завела до хати, а то бувби пив до самого раня.

Писар. Я вчера також трохи бавив ся. (Дивить ся на годинник). Фі-фі-фі! Девята година! Чого то нема пана сендзього?

Возьний. Не спішно панам, а тут хлопи мало ми чуба з голови не зірвуть.

Писар. А ви вже філїзували?

Возьний. Ще нї!

Писар (подає папери). То перефїлїзуйте!

Возьний (іде до дверий). Гаврило Твердолобич!

Голос. Є!

Возьний. Семко Береза!

Голос. Є!

Возьний. Іван Заверуха! (довша хвиля тихо) Нема Заверухи?

Голос. Є, є прошу ласки пана!

Возьний. Та чому не обзиваєш ся як тя кличу? Ще троха чекайте, зараз пан сендзя прийдуть і буде розправа.

Голос (за дверима). Прошу ласки вельможного пана, а чи довго будемо ждати?

Возьний (люто). Або я дух святий, чи що? Відки я можу знати, коли прийдуть пан сендзя?! (Замикає двері)-

Писар. О, буде нинї робота. Самі грубі розправи. А чоловікови навіть пера не хоче

ся брати до рук. (шкрабає ся в голову). Біда пане Франціїшку!

Возьний. А що за біда?

Писар. Скажу вам під секретом, аби нїхто не знав. Я був вчера на забаві, грав трохи в круглї, тай програв послїдні 3 корони, так, що нині навіть на тютюн не маю. Може би ви, пане Франціїшку, позичили корону до завтра?

Возьний. Як вас люблю , Бога кохаю, не маю анї шістки! Може нині вдру в якого хлопа, то вас підпоможу. Тяжкі часи.

Писар. А най то шляк все трафить! Мушу вже раз зачати порядне житє. Позвольте на одну папіроску.

Возьний (дає тютюн). Прошу! Я теж то саме кажу, що тяжкі часи, але славити Бога, вже першого недалеко. Якось ми вже перекапаримо.

Писар. Перекапаримо, бо мусимо. О! (надслухують), Чуєте? мабуть пан сендзя йдуть!

Возьний. Ага! йдуть!

СЦЕНА II.

ТІ-Ж І СУДІЯ.

Судія (входить не обзиваючись до нїкого)

Писар. Найнизший підніжок пана сендзього.

Возьний. Цїлую руцї. (розбирає судію та стріпує з пороху).

Судія (сїдає при столї). Богато там нині

розправ?

Писар. Буде з кільканайцять!

Судія (переглядає папери). Вже сфілїзовані?

Возьний. Вже.

Судія. Зараз! Ми то справимо з тим раз два. (Дивить ся на годинник). Що? чверть на десяту? дурниця! Ага! Зараз! Що тут є? (читає). Гаврило Твердолобич і Остап Штрайковський — образа чести. Сю справу візьмемо першу. Прошу, сїдайте і протоколуйте! Возьний! Покличте Гаврила Твердолобича і Остапа Штрайковського!

Возьний (іде до дверий). Гаврило Твердолобич і Остап Штрайковський, ходїть сюди!

СЦЕНА III.

ТІ-Ж ГАВРИЛО І ОСТАП.

Гаврило (входить і низько кланяє ся). До припадаю найяснїшому судови. Славайсу Христу!

Остап (входить мовчки).

Судія. Ви Гаврило Твердолобич, війт з Хрунівець.

Гаврило. Я, прошу ласки високого, найяснїйшого суду,

Судія. А ви Остап Штрайковський, студент прав?

Остап. Так.

Судія. Отже ви війте оскаржили сего пана за образу чести?

Гаврило. Ая, прошу ласки високого і найяснїйшого суду!

Судія. А іменно: На вічу, дня 28 мая пан Остап Штрайковський сказати прилюдно, що війт хрунь і злодій.

Гаврило. Ая, сказав, прошу високої ласки найяснїйшого суду!

Судія. І ви піддержуєте акт обжалованя в повній основі.

Гаврило. Га? що?

Остап (іронічно усьміхає ся).

Судія. Значить, ви жадаєте укараня сего пана.

Гаврило. Ая, прошу ласки найяснїйшого суду, — до криміналу.

Судія. Так далеко ще нї, бо не знати, що скажуть сьвідки. Сьвідки то головна річ. А є вони всї?

Гаврило. Ая, є! прошу високої ласки найяснїйшого суду.

Судія. Добре! Чи ви, пане Штрайковський, почуваєте ся до вини, яку вам закидає обвинитель?

Остап. Нї! Я таких слів нїгде і на нїякім вічу не говорив.

Судія. Побачимо, що скажуть сьвідки. Сьвідки, мій пане, се головна річ! Ви маєте оборонця?

Остап. Моя невинність є моїм оборонцем.

Судія. Тільки без сентіментів, мій пане! В нас в суді нема і д е а л ї з м у. В нас

реалїзм. Що скажуть сьвідки, то головна річ! Але вам вільно зовсїм випирати ся всякої вини,

Остап. Добре, прошу! Я вповнї поклику-юсь на зізнанє сьвідків, бо я є певний, що я таких слів нїколи і нїгде не говорив.

Судїя. Будемо видїти! Зараз, тілько по-воли! Ага! котра то година? — (дивить ся на годинник). Пів до десятої! Нїчо! Ми з тим раз-два справим ся. Отжеж як я вам мій пане сказав, сьвідки се головна річ! Так, се голов-на річ. Зараз ми їх тут закличемо. Отжеж прийде перший, як він там зветь ся, (читає в паперах). Семко Береза, покличте того свідка.

Возьний (з дверий). Семко Береза.

СЦЕНА IV.

ТІ-Ж І СЕМКО.

Семко (входить). Славайсу Христу!

Судія. Як ви називаєте ся?

Семко. Га?!

Судія (голосно). Як ви називаєте ся?

Семко. Семко, прошу ласки світлого суду.

Судія. Семко, а дальше як?

Семко (до возьного). Що пан сендзя ка-жуть?

Возьний. Питають ся, як ви називаєте ся.

Семко. Та Семко, прошу ласки сьвітло-го суду.

Судія (голосно і люто). Але я вас питаю як ви пишете ся. Розумієте мене, чи нї?

Семко. Та розумію. Береза пишу ся,

Судія. Кілько вам років.

Семко (шкрабає ся в голову). На певно не знаю. Буде дес з трийцять, або й з 50-ть.

Судія. Звідки ви родом?

Семко. Таки з Хрунівець.

Судія. Отжеж, тут напоминаю вас, щоби ви говорили правду, бо за фальшиве зізнане можете піти до криміналу. То все, про що я вас буду питати, маєте говорити менї по правдї.

Судія показує на Остапа). Знаєте сего пана?

Семко. Та знаю, чому нї?

Судія. Будете проти него сьвідчити?

Семко. Та буду, чому би нї?

Судія. Отжеж, скажіть ви менї, що ви знаєте, про то віче, що було у вас дня 28. мая. Значить, маєте менї сказати то все, що ви там чули , видїли але поправдї. Отже говоріть що ви знаєте.

Семко. Знати, знаю богато, прошу ласки сьвітлого суду, але то чоловікови тямки не тримає ся. Поки був молодий, журби не мав, то і тямив все борше. А нинї, рахувати, таки не годен. Бо я, по правдї таки сказати, трохи не дочуваю. А то пішло з того, що як я їхав

на Кривулю до ліса, то впав під сани тай прірвав клюца. Від тогди не дочуваю.

Судія. Чоловіче, се мене нїчо не обходить, де і куди ви їздили. Ви менї скажіть, що було у вас 28. мая і що ви знаєте або чули про сего пана Остапа Штрайковського?

Семко. По правдї сказати, то я богато не знаю, бо я, рахувати, на полїтику не ходжу. Але що треба буде по правдї сказати, то я того не випираю ся.

Судія. Добре! Знаєте ви того пана?

Семко. Знаю.

Судія. Скажіть ви менї тепер, чи ви чули, що той пан говорив у вас на вічу 28. мая?

Семко. (заклопотано). Не скажу вам!

Судія. Що то значить, не скажу! Мусите сказати.

Семко. Та я прошу ласки сьвітлого суду, не випираю ся сказати те, що я знаю. Хорони мене Господи! я тут не прийшов до сьвітлого суду на брехню, лиш на правду.

Судія. Ну а чомуж не хочете говорити сего, про що я вас питаю.

Семко. Ото файно! А чомуж би я не хотїв говорити, я все розкажу, як належить ся.

Судія. Отже виразно і ясно вас питаю; Скажіть менї чи ви чули, що той пан говорив у вас на вічу дня 28. мая?

Семко. (заклопотаний). На якім вічу?

Судія. Ну а на тім вічу, що було у вас 28. мая.

Семко. (звиртаючись до війта). Пане вуйце, які то були у нас віча, бо я бігме незнаю?

Гавриляо. А то та політика перед Зеленими сьвятами, не знаєте?

Семко. Ага! то пан сендзя питають мене за ту політику! Та чув я про неї, ая, нема що казати. Звалило ся народа з чужих сіл, тілько, що годі було переглянути. Від коли я памятаю, то ще тілько народа не було. А то все панич тілько народа накликали.

Судія. Добре! Тепер скажіть менї, що на тій політиці той пан говорив, але докладно те все, що ви чули і памятаєте.

Семко. Сьвяту правду скажу! Я то вже давно чув, що панич з нашим вітом мають рахувати, суперечку, але що то мене обходить. Я собі рахувати на своїм, і нїхто мене з него не з жене. Політика мене нїчого необходить. Моя політика така, аби був кавалок хлїба тай лижка страви. А що там старші між собою мають то менї до того, рахувати засї.

Судія. Алеж прошу вас не займайте менї часу і не плетїть несенїтниць, але скажіть менї коротко і ясно те, що ви чули, що той пан говорив у вас на вічу

проти вашого війта.

Семко. Правду сказати, я, прошу сьвіт. лого суду, нїчого не чув. А ті всї терміна і та вся тяганина, то все через язики. Наговорили по селї всячини, а чоловік вірив, бо і не знав, що то до біди прийде.

Судія (гнївно). Чи ви чоловіче, мене не розумієте, чи я вас не розумію! Чи ви чуєте про що я вас питаю?

Семко. Та, я рахувати трохи не дочуваю, але те все, що пан сендзя питають, чую.

Судія. Отжеж, ще раз послїдний вас питаю, що ви чули, що той панич говорив на вашого війта?

Семко. Нїчого не чув, прошу ласки сьвітло суду.

Судія. Як то нїчо?

Семко. Бо нїчо!

Судія. Як то? ви були і не чулисьте нїчо.

Семко. Та і воно в тім біда, що я на тих вічах не був.

Судія. Як то, ви не були на тім вічу?

Семко. А борони мене Боже! На що менї бідному, неписьменному христїнинови пхати ся туди, куди не треба. Що наш панич мають до війта, або війт до панича — то менї байбарзо!

Судія. То ви таки кажете, що ви на тім

вічу не були?

Семко. А то файно! цїле село посьвідчить що я не був. Я того дня їздив на сїножать.

Судія. Ну, а звідки ви прийшли сьвідчити, як ви на тім вічу не були.

Семко. Пан сендзя мене питають, а я буду питати пана сендзього, або я знаю, звідки? Прийшли до мене пан начальник, закликали до коршми, поставили кватирку, тай кажуть: Підеш Семку сьвідчити до суду, бо той панич казав, що я злодїй і хрунь, перепрашаю сьвітлого гонору найвисшого сьвітлого суду. А я кажу: та добре, як ви пане начальнику кажете йти, то мус йти. Я буду сьвідчити. Або то менї що вадить? Начальник добрий чоловік. Я їх знаю: все стануть в пригодї, а не послухаю, то нащо менї з людьми ворогувати.

Судія. Ну, і прошу я кого, і се має бути сьвідок? Нї! з таким сьвідком то може чоловіка пірвати шевська пасія. Йдїть собі, щоби я вас більше не бачив на свої очи. Йдїть кажу!

Семко. То я вже не буду сьвідчити, прошу ласки найяснїйшого суду?

Судія. Йдїть, кажу!

Семко. А славаж тобі Господи, що не треба сьвідчити, бодай чоловік гріха на душу не возьме. (Відходить).

СЦЕНА V.

ТІ-Ж БЕЗ СЕМКА.

Судія. Нї, я сього не розумію, як можна кликати такого сьвідка. (Переглядає папери). Возьний, покличте того другого сьвідка — як він там зве ся... Іван Джаґан.

Возьний. Іван Джаґан!

Голос. (за дверми). Є!

Возьний. Ходіть сюди!

СЦЕНА VI.

ТІ-Ж І ІВАН

Іван. (входить вичищує ніс коло дверий кладе капелюх в кутї а опісля кланяє ся судії)

Судія. Ви Іван Джаґан?

Іван. Я прошу ласки найяснїйшого суду.

Судія. З Хрунівець?

Іван. Ая з Хрунівець, прошу ласки найяснїйшого суду.

Судія. Знаєте того пана?

Іван. А то файно, чому би нї!

Судія. Будете сьвідчити проти того пана?

Іван. Ну, як треба то буду!

Судія. Отжеж уважайте! Тут перед судом маєте сказати всьо щиру правду. Не сьміете нїчого таїти, тілько казати то, що ви видїли чули. Розумієте мене?

Іван. На маєш, чомужби нї, прошу ласки високого суду.

Судія. Розповіжте менї, але по правдї. те все, що ви виділи і чули того дня, як в вас було віче.

Іван, Та прошу ласки велебного і найяснїйшого суду, було так: Як би я був чоловік писменний, я би вам то все вишкварив як на долони. Але я є чоловік не писмений. Тато не біщик, дай їм боже царство небесне, непосилали мене до школи. Бувало кажуть, нащо тобі, Іване, книжки, коли ти і так до ґра лий, а Ганускa до гусий то моя сестра. Вона вторік віддала ся до сусїдного села. Трафив ся єї добрий чоловік, нема що казати! Я знов о женив ся таки внашім селї. Не богато в мене ґрунту але дїточки, коби здорові, файні, нема що казати. Старший Михасько стїлький хлопець (показує рукою). Вже ходить до двора за погонича, а молодша феська, буде її на другої матки Божої одинайцять лїт, ходить до школи до поцесорки. Але гідно вчить ся, гідно, — нема що казати. Поцесорка кажуть, що як так далї буде вчитись то може вивчитись на процесорку. Але де менї бідному дїтий посилати до школи. Я коби мав ложку теплої страви не то що!

Судія. Чоловіче добрий, чи ви мене розумієте, що я вас питаю, чи ні. (Поволи). Маєте менї по правдї сказати все

те що ви чули, що видїли, і що в вас тогди було, як було в вас віче, розумієте мене.

Іван. На маєш, хиба я дитина. То прошу ласки велебного найяснїйшого суду, так було: Встав я рано тай думаю, чи їхати на панську сїножать косити, чи в лїс по дрова. Думаю я, думаю, але кажу до Олени, — Олена то є моя жінка. — Вари но їсти. Правда, вона на двір, наломала патича, внесла в хату, запалила тай варить. А я, пішов на двір. Обійшов я раз довкола хати, обійшов я другий, раз довкола хати, звичайно, як то в господарстві буває, подивити ся, як, що і куда стоїть...

Судія (перериває). Алеж чоловіче! Се мене нїчогіського не обходить. Про те я вас не питаю, чи ви ходили раз довкола хати, чи два рази. Я вас ясно і виразно питаю про те віче, відбуло ся у вас 28 мая. Розумієте мене, чи нї?

Іван. Но так. прошу ласки велебного і найяснїйшого суду. Як би я був чоловік письменний, то я би все то вишкварив як на долони. Але я чоловік непесьменний. Мій тато небіщик, дай їм Боже царство небесне, не посилав мене до школи. Кажуть, бувало, на що тобі Іване книжки, коли ти і так до ґралий, а Гануська до гусий. Гануська то є моя сес-

тра. Вона вторік віддала ся до сусїдного села. Трафив ся її добрий чоловік, нема що казати. А я знов ожетив ся таки в нашім селї...

Судія. Гов, чоловіче! Ви знов менї зачинаєте про те, про що я чув і о чім я не хочу знати. Ваші татуньо і ваша Гануська мене тут абсолютно нїчо не обходять. Ви менї говоріть то, про що я вас питаю. Що ви знаєте про те віче, що було у вас дня 28 мая? Говоріть, але ясно і коротко.

Іван. То, прошу ласки велебного і найяснїйшого суду, було так: Встав я рано тай думаю, чи їхати на панську сїножать косити, чи в лїс по дрова. Думаю, думаю, але кажу: „Олено, вари-но їсти". А Олена то є моя жінка. Правда, наломила вона патича, запалила в печи, та варить, а я пійшов на двір, тай обійшов довкола хати...

Судія. Що се з вами таке? Що ви менї тут плетете?

Іван. Прошу ласки велебного і найяснїйшого суду, я трошки вже призабув, але тут є моя жінка, Олена, вона посьідчить за мене (іде скоро до дверий). Олено, Олено, а ходи-но сюда!

СЦЕНА VII.

ТІ-Ж І ОЛЕНА.

Олена (входить і іде просто перед судейський стіл). Прошу найяснїйшого суду. я тут стою перед найяснїйшим судом, так от на сьвятий хрест і на нинїшну Божу днину присягаю, що я нїчо не чула і не знаю, на що мене тут нині покликали до суду. Сами наварили якоїсь полїтики, посварили ся, а мене бідну бабу, тягають. (Показує на Івана). Він прошу ласки найяснїйшого суду, чоловік, він ґазда в хатї. най він сьвідчить, а менї дайте чисту тай спокійну годину.

Судія. Алеж бабо, вас тут, до суду нїхто не кликав і на свідка вас нїхто не потребує.

Олена. Як не кликав, прошу найяснїйшого суду. А-во, нині Іван встав еще до перших зір тай каже: „Олено, вставай. підеш на термін, до права. А я дурна зірвала ся тай іду. Все покинула, і дїтий, і госпадарку, тай шмате нині мала прати. І тут приходжу, а менї кажуть, що мене за сьвідка не треба. А хто менї прошу найяснїйшого суду, заплатить кошта за нинїшний день?

Судія. Тихо бабо! Я вам вже раз казав, що вас тут нїхто за сьвідка не кликав. Йдїть собі з Богом-

Іван (до Олени). Страть ся маро з очий!

Йди, коли кажуть!

Олена. Та йду, йду. Видко, що вже всюда таке бабске право, що бабу викидають (виходить).

СЦЕНА VIII.

ТІ-Ж БЕЗ ОЛЕНИ.

Іван. Ото, прошу велебного і найяснїйшого суду покаране з бабищем. Гай, гай! Оженив ся я, як той казав, на послїдну годину. Що вона тут в судї! Вона в дома ще не так вередує. А казали менї люди: „Не бери Олени бо біда буде“. А то справдї менї таки трафляли ся файнї та порядні дївки. Коли моя мамуня: жени ся, Іване, з Оленою, тай жени ся. Тай я оженив ся. Тай десь по людях жінки як жінки, а моя нї до Бога, нї до людий. Але то вже видко така фамілія. Її рідний брат не сповна розуму, а сестра, най си преч каже, в домі варітів.

Судія. Вже скінчилисьте, чи нї?

Іван. Я, прошу ласки велебного і найяснїйшого суду, говорю то все, що правда. До суду я брехати не прийшов, бо знаю, що за фальшиве слово і Бог і найяснїйший суд карає.

Судія. Ще раз вас прошу, не мучте мене! Ви розповіжте менї те все, о що я вас питаю. Що ви чули, що той пан говорив против вашого війта на вічу 28 мая.

Іван. Ой прошу ласки велебного суду,

мені гірша мука, як найяснійшому судови, бо я, рахувати, як би був чоловік письменний, то я би вам то все вишкварив як на долони, але я чоловік неписьменний. Мій тато небі-біщик, дай їм Боже царство небесне, не посилали мена до школи. Бувало кажуть: „На що тобі, Іване' книжки, коли ти і так до ґралий, а Гануська до гусий. Гануська то є моя сестра, вона торік віддала ся до судїдного села.

Судія. На, маєш! Ви знов мені зачинаєте то саме.

Іван. Прошу ласки велебного і найяснїйшого суду, та позвольте мені прийти до слова, а вам то все розкажу, як ся належить. Воно еще до того прийде.

Судія. Вже говори чоловіче, Вже я буду слухати і видїти, який то з того буде кінець. (Закурує папіроску і перелистковує книжку).

Іван. Прошу велебного і найяснїшого суду, зачну таки з кінця. Було рахувати так: Встав я рано тай думаю: чи їхати на панську сїножать косити, чи в лїс по дрова, Думаю я, думаю, аж кажу: „Олено!" а Олена, то моя жінка. „Вари-но їсти". Правда, наломала вона патича, запалила тай варить. А я пішов на двір. Обійшов раз довкола хати, обійшов я другий раз, як звичайно у господарцї буває, подивити ся, чи все в поряд-

ку. А то моє господарство стоїть так (бере з кута батіг і показує). Тут-о то є моя хата, а так довкола плїт, тут, в кутї, грушка, а там дайми нато, як пан сендзя, хлївець. Я то все так документно доказую, бо я такий чоловік, що брехати не люблю. А тут знов, рахувати, так як я стою, є з подвіря перелаз на мій город. А за городом коршма. Як-жеби хто хотїв йти до коршми (показує батогом), то мусїв би йти попри кума Василя Кривого аж до коршми. Але я для вигоди пустив через свій город, просто стежкою через перелаз. Тепер вже розумно ласкавому судови, як то воно є.

Судія. Та вже говоріть дальше, бо я мушу видїти, який то з того буде конець.

Іван. Отже прошу велебного і найяснїйшого суду, як я вийшов на двір, став тай дивлю ся, — не видко нїчого. Обійшов я раз довкола хати, став тай дивлю ся, а в перелазї дїра. Ов, міркую, а то що може бути. Але зараз таки догадав ся. Перепрашаю ласкавий і найяснїйший гонор суду і всїх ґречних, в мени є, вибачайте за слово, підсвинок. Давали менї за него на ярмарку три пятки. Але я вагував ся продати. От, гадаю, най біда крутить ся коло хати. То той, вибачайте за слово, підсвинок вирив під перелазом дїру в город, в кукурудзи. Падоньку мій, так

собі міркую. Десь певно біда заподіла ся. Але слухаю, хрунькає коло хати. Славаж тобі Господи! Та ба! Друга біда. Треба в перелазі дїру заткати, а ту в мене анї патичка. Але коло мене в сусїдстві є кум Максим. Мій батько а кума Максима батько процесували ся 25 лїт, а я з кумом Максимом жию як з рідним братом. Побіг я до кума Максима тай кажу: „Куме Максиме, така а така біда; позичте кілька патиків дїру залатати, а я як поїду в лїс, то вам віддам. Правда. кум Максим позичив, не маю що казати. Залатав я, та й прийшов в хату, а Олена як раз зварила сирватку. Посїдали ми тай їмо...

Судія. Гов, чоловіче! Я бачу, що не договорю ся з вами в нїякий спосіб. Відповідайте тепер менї на то, про що я вас буду питав.

Іван. Добре, прошу найяснїйшого суду. Як би я був письменний, то я би вам то все вишкварив як на долони. Але я є чоловік неписьменний. Мій тато небіщик дай їм Боже...

Судія. Досить, досить, я вже то чув. Скажіть ви менї тепер, що ви робили, як ви пообідали?

Іван. Та що: вийшов на двір тай міркую, чи їхати на панську сїножать, чи в лїс по дрова...

Судія. Добре, Їхали ви того дня на сїножать або до лїса?

Іван. Та не їздив, прошу ласки найяснїйшого суду.

Судія. Ну, то що ви потому робили?

Іван. Гм, що? Чую, що в селї має бути якась полїтика, бо під корчму валить народа що не міра.

Судія. А ви що?

Іван. Та що, — став на перелазї тай дивлю ся. А під коршмою тьма тьменна народу, що оком не взглянути.

Судія. А панича того знаєте?

Іван. А то файно! Та вони мому малому через аканц таке щось на книжцї показували що аж ся дух радував. Я би нїчо на них не сказав, аби мене хто розпеченим зелїзом в саме серце пік.

Судія. Нїчо, нїчо, але правду мусите сказати. Отже як ви стали на той перелаз, то що було потому?

Іван. Постояв, постояв, а далї міркую: Пощо менї неписьменному ходити на полїтику. На сїножать не поїду, до лїса також нї, то лїпше переспати ся. Тай таки зараз пішов я спати.

Судія. То ви таки на тім вічу не були?

Іван. Очи ми виберіть, чи я що видїв і чи був. Або менї нащо того! Але просили мене пан начальник за сьвідка тай я пішов.

Судія (глївно і люто). Що ви кажете? (від-

дихає). Нї, то не можливо. Пане Остап Штрайковський, ви є увільнені від вини і кари. До дому.

Гаврило. Прошу ясного суду! Як то, нема жадної кари, таж я поставив сьвідків?

Судія. Дайте менї спокій. Ідіть до дому, бо вас скажу враз з тими свідками викинути за двері,

Гаврило. Прошу високої ласки, таж я сьвідків....

Судія. До дому! до дому! (Показує рукою на двері).

Занавіса спадає.

КОНЕЦЬ.

Brittle Book Review; Retain and
make enclosure.
May 2003

3 0112 061582141

ЧИТАЙТЕ НАЙНОВІЙШІ КНИЖКИ.

Здобутя Бастилії (Історія Французької революції). 05

„Сьвідки" Сценічний жарт на одну дію. написав — Микола Курцеба. 15ц.

Соціольоґія й соціяльні науки. Написав — Е. Діркгайм. 20 ц.

Маєм на складі найновійшого рода переписні картки.

Послідная трапеза. 5ц.

Пераміда 3ц.

Т. Г. Шевченко. 5ц.

Н. Ленін. 5ц.

Л. Троцкий. 5ц.

К. Лібкнехт. 5ц.

Роза Люксенбурґ. 5ц.

К. Маркс. 5ц.

З Російського Музея Александра III. 5ц.

Іван Франко. 5ц.

Як виглядали перші люди (Адам і Ева). 5ц.

Маєм на складі всіх відзначних людий з Російської Революції. Унас можети набути на бажане ріжного рода переписні картки.

На більшім замовленю даємо великий опуст.

Пишіть і замовляйте на понижу адресу:

UKRAINIAN PRINTING

426. E. 9th St. New York, N. Y.